

nærmeste fige dette, vente, at Retten i høiere Forstand i større Spørgsmaal skal seire over Magten? Retten har den jo i de indre Forhold ladet vige for Magten. Derfor spurgte jeg den Gang: Hvad vil dog egentlig Følgen blive af en saadan Regjerings Virksomhed, hvilke Ulykker er der forbeholdt os? Dermed ere vi dog endnu ikke færdige, mine Herrer! Dette Forhold vakte Jubel, Lat og Pris omkring i Landet iblandt dem, der mene, at de ere fædrelandsfærlige fremfor os. Det var de Dannede, og de, der besidde alle de gode Egenstaber, som man i visse Klasser af Folket tillægger sig selv, som hævdede dette, det var disse Adressfombærere. I hvert Ord i disse Adresser, ud af hver Lænke i Adresserne, der prise Ministeriet af 12te April 1877 med de af mig nævnte Grundsætninger, arbeides der paa samme Maade imod de Grundsætninger, uden hvis Hævdelse vort Land ikke kan bestaa eller vort Haab blive opfyldt. Det var nedslaaende, og saaledes gif vi videre. De Herrer vide, hvorledes det gif i Fjor, at man halvt om halvt fra anden Side gif over til en lignende Betragtning af Retten og Sandheden som manglende Kraft til at staa imod det, vi selv betegne som Uret. Man manglede Gøne og Midler til at hævde sin Stilling, og deraf fulgte en Politik, hvorved Ministeriet vandt en midlertidig Seir over det Folkething, mod hvilket det har begaaet Skridtet af 12te April 1877, og som for saa vidt gav det en Berettigelse til at blive siddende paa sin Plads. Jeg siger dog kun, at det var en midlertidig og forbigaende Seir. Ministeriet staa nu overfor et nyt Folkething og kan jo være glad ved at have flere trofaste Venner i dette Thing, end det talte i det forrige, tidligere Bemær, der ere komne herind i Kraft af den samme Lænkegang, der skabte den 12te April 1877, og som førte til dette Princip's midlertidige Seir. Det er dog muligt, at denne Glæde er af en egen Art og ikke af den Betydning, som den sieblikkelige Seiersrus synes at tyde paa. Hvorledes dette nye Thing vil stille sig til den høie Regjering, skal jeg ikke dømme om. Min Stilling er den samme, som før, og jeg er af den samme Betragtning som tidligere, at et Ministerium, der har begaaet et Skridt som det den 12te April 1877, kan det aldrig i Virkelig heden gaa vel. Det vil ikke gaa det vel i de indre Forhold, og vi kunne vist vanskeligt komme til Forstaaelse med det med Hensyn til de ydre. Men idet jeg erkjender, at jeg staa i et Mindretal og altsaa i den Forstand er uden Ansvar for, hvorledes Folkethinget vil stille sig lige over for Ministeriet, en Stilling, der forpligter mig paa samme Maade som før til at tage Del i Sagernes Behandling o. s. v., saa vil jeg dog sige, at, kan den Akt, der nu er indledet fra Folkethingets Side, føre mig til den Opfattelse, at dette Ministerium er det rette Ministerium med Hensyn til Landets Hovedsag, saa vil Meget med Hensyn

til de indre Forhold, hvad mig angaar, saalænge jeg har den Tro, midlertidig kunne sættes til Side. Min Stilling til Ministeriet vil derfor væsentlig være afhængig af, hvorvidt det ser sig i Stand til, under den senere Forhandling at godtgjøre for os, at den Mistillid, vi med Grund nære til det med Hensyn til Ledelsen af den indre Politik ikke berettiget bør være til Stebe med Hensyn til, hvad der staa derover. Efter disse korte Bemærkninger med Hensyn til den almindelige Politik, skal jeg vende mig til Forslaget, idet jeg dog skal minde om, at det jo i det Væsentlige ikke er noget nyt Forslag, men et gammelt, vi have haant for før. Jeg skal blot derom sige, at vi her til Lands, om vi maatte ere stillede noget bedre end andetsteds, heller ikke ere fri for de saakaldte økonomiske Kalamiteter; der er Mange, der have det trangt, der er Slaphed i mange Forhold; men jeg tror, at man forgjæves vil lede denne Finantslov igjennem efter Spor af saadanne Tilstande her i Landet. Hverken naar man taler om Statternes Fordeling, eller naar man taler om Udgifternes Størrelse og deres Fordeling, vil man kunne finde Spor i Finantsloven til, hvorledes vor økonomiske Stilling er. Jeg skal ikke her gaa i det Enkelte med kjendte Ting, men blot minde om, at henimod Halvdelen af de Udgifter, der forlanges, forlanges til vort Krigsvæsen. Der begjæres ikke mindre end 19,206,000 Kr. af de to ærede Forsvarsministre. Jeg indrømmer, at der er en Del deraf, som ikke hører til det rene Krigsvæsen; men paa §§ 22 og 23 samt paa § 26, de extraordinære Bevillinger, forlanges der, som jeg har sagt, en Bevilling af 19,206,000 Kr. Det er lidt over 10 Kr. pr. Individ i Danmark, der forlanges. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om denne Sag nu; men jeg kan dog ikke negte, at det ikke er mig forklarligt, hvorledes saadanne Krav kunne forliges med den hidtil gjældende Praxis hos os, eller hvorledes disse Bevillinger kunne forliges med Landets økonomiske Forhold, eller, saavidt jeg skjønner, med Landets Stilling overhoved, hvorledes vi end betragte den. I Femaaret fra 1872—73 til 1876—77 bevilgede vi i Alt extraordinært til Krigs- og Marineministeriet 5,111,000 Kr., nu forlanges der for eet Aar 4,786,000 Kr., altsaa tilnærmelsesvis det Samme for dette ene Aar, som Rigsdag og Regjering have været enige om ved Betagelsen af disse 5 Finantslove at bevilge for disse 5 Aar tilsammen. At man i Fjor under 8de November og senere i Foraaret bevilgede mellem 1,800,000 og 1,900,000 Kr. for hvert af Aarene 1877—78 og 1878—79, skal jeg ikke nærmere omtale. Det hører ind under den forrige Vinters Politik, som jeg ikke agter at komme ind paa; men selv derfra og til, hvad der nu forlanges, er der, som Alle ville se, et overordentlig stort Spring. Det trænger altsaa til en særlig Belysning, hvorledes den høie Re-